

Høringssvar vedr. lokalplan 659 omhandlende Skårup Seminarium

I Lokalplanen lægges der op til at etableringen af seniorboliger vil ske i overensstemmelse med lokalmiljøets kvaliteter, og at byggeriet vil underordne sig omkringliggende fredet og bevaringsværdig bebyggelse.

Hvilke kvaliteter, politikere og planlæggere har haft i tankerne, lader desværre til at være langt fra dem, flere af beboerne i området generelt kan få øje på i landsbyen, og særligt ved miljøet omkring seminariet.

Mange af de konkrete retningslinjer, der opstilles i Lokalplan 659, lader til snarere at fungere som et røgslør for, hvorledes en bygherre vil kunne presse så meget bebyggelse ind som muligt. Hvis denne lokalplan ikke netop forhindrer 3 etagers boligblokke, lever den simpelthen ikke op til de kvaliteter den hævder at kære sig om.

Bygningernes skala

- ***Boligblokke konkurrerer, i stedet for at underordne sig.***

I Lokalplanen, samt på borgermødet 20. juni, bruges hovedbygningens størrelse, som argument for, hvorfor området netop "kan tåle" de store volumener der ønskes opført på grunden. Men at boligblokkenes volumener er tålelige er selvsagt ikke ensbetydende med at de er komplimenterende. Tværtom synes de at ville udkonkurrere seminariebygningerne ved at presse byggeprocent og maks kote til det yderste.

En del af fredningsværdien ligger blandt andet i hovedbygningens monumentale status, der sammen med kirken danner kernen af noget af byens ældste bebyggelse. Seminariehaven vidner om landsbyens gamle samlingssted, der førhen blev brugt som fælles græsningsareal, ned til kærret. (Trap Danmark --- https://trap.lex.dk/Sk%C3%A5rup_Seminarium) Og fortæller her om en brydningstid i mødet mellem oplysningstid og bondesamfund.

Der findes på seminariegrunden så megen kulturhistorie. Ikke kun de individuelle fredede bygninger, men i hele den "setting" der udgøres af Seminarium, Seminariehave, kirke og præstegård.

De "nye" undervisningsbygninger, der står til nedrivning, giver et indtryk af, hvordan en invasiv bygningsmasse har indvirkning for den oplevelse, det er at befinde sig i haven, og særligt at følge gadeforløbet på Skårup Vestergade. At denne nu fjernes, er vel kun glædeligt, men det kommende alternativ synes desværre ikke at bringe meget forbedring til stedet.

Synes man at de nedrivningsindstillede bygninger virker voldsomme, må man huske på at det kommende forslag, byder på endnu højere gavlfacader, der klemmer sig længere ind i seminariehaven, og tættere mod skel, ved både Skårup Vestergade og Østergade.

Bygningerne vil således ikke kun udkonkurrere seminariets hovedbygning ift. Bygningskroppens særstatus, men ydermere mere mure matriklen inde, bag højt ragende boligblokke.

Fremmedgørende kassearkitektur i en landsby kontekst

Byggeriet holder sine omgivelser ud i strakt arm med en uvedkommende arkitektur, der kan findes i enhver forstad. Skal Skårup bibeholde sin landsbykarakter – et træk, der netop er attraktivt for mange af os tilflyttere, der rykker herved fra byen – ville det klæde Svendborg Kommune at kunne værne om dette, fremfor at lade sig forføre af mulige investorer.

Et område med så megen historie og bygningskultur, fortjener at man som kommune sørger for en byudvikling, der faktisk formår at understøtte de eksisterende kvaliteter, og ikke kun de økonomiske interesser som bygherre og mulige investorer kunne have. Sådan er mange fine områder gået tabt, særligt i de mindre lokalsamfund, og med Svendborgs status som Citta Slow by, er det desværre skuffende at se, hvordan sager som disse klart falder til en udefrakommende interessents fordel, uden veneration for kultur og historie.

Potentialet er der

Tilstanden for det tidligere seminarium er for nuværende naturligvis ikke ønskværdig. At der sker noget, for at få liv i bygningerne, er naturligvis positivt (man kunne diskutere om det absolut skulle være dyre seniorboliger, når der lader til at være efterspørgsel blandt yngre børnefamilier, for at finde lejeboliger i området.)

Men hvorom alting er – lokalplanen nævner at byggeriet skal opføres i etagebygninger, og tæt-lav bebyggelse. Sidstnævnte kunne sagtens tænkes at være en mulighed for at bibeholde den rytme, der ses langs de to hovedveje, der bliver berørt af byggeriet. Et byggeri med facaderne vendt ud mod gadeplan, ville dertil kunne give et mere ekstrovert helhedsindtryk (givet at bygningerne havde klare passager, og at lokalplanen fjernede sig fra kravet om blokbebyggelse.)

Forhaver mod gaden, kunne ligeledes være med til at bløde overgangen fra offentlig til semiprivat og privat, op, og boligerne kunne få karakter af at være individuelle boliger med egen grøn have eller terrasse, fremfor nu, at lede tanker hen imod storbyens boligblokke, hvor seminariehaven reduceres til baggården.